

Numeri 13

1. Vyslání zvědů do země zaslíbené (verše 1-16)¹

Vyslání zvědů do země zaslíbené nařídil Hospodin. Podle Dt 1,22-23 se však výzvědná výprava konala na přání lidu. Tyto dvě informace se nemusí navzájem vylučovat. Je možné, že Bůh jim to milostivě dovolil. Bylo vysláno dvanáct zvědů. Jejich jména jsou uvedena velmi přesně, což jen zdůrazňuje historickou věrohodnost vyprávění. Jsou to očití svědkové, kteří na vlastní oči viděli zemi zaslíbenou. Jen dva z nich se však na zemi Kanaan dívali očima víry.

Těmi dvěma věřícími svědky byli Káleb a Hóšea (Nu 14,6-9). Káleb doslova znamená „pes“. V jeho jménu by však mohl být i význam „celé srdce“. To by odpovídalo Kálebovu charakteru. Byl to muž, který celým srdcem důvěřoval Hospodinu a byl Hospodinu celým srdcem oddán. Byl představitelem kmene Juda. Byl však příslušníkem neizraelské kenazovské čeledi (32,12; Joz 14,6.14; srov. Joz 15,17; Sd 1,13; 3,9; srov. Gn 36,11.42). I když nebyl zcela Izraelitou svým tělesným původem, byl více Izraelitou, než mnozí z těch, kdo měli čistě izraelský rodokmen. Hóšea znamená „On spasí“. Mojžíš tomuto muži změnil jméno na Jozue, hebrejsky JEHÓŠUA. Nové jméno znamená „Hospodin je spasitel“ nebo „Hospodin je spása“. Stejného významu je i jméno Ježíš (hebrejsky JESUA, což je zkrácené JEHÓŠUA). Není bez zajímavosti, že v řečtině zní jména Jozue i Ježíš stejně - IÉSŮS. Jozue byl pomocník Mojžíšův. Po Mojžíšově smrti uvedl lid Izraele do země zaslíbené (Nu 11,28; 27,12-23; Joz 1,1-9).

2. Úkol dvanácti mužů a jeho splnění (verše 17-25)

Oněch dvanáct mužů mělo projít zemi od jihu na sever a zpět. Měli obhlédnout obyvatele země a její města. Měli zjistit, jaké jsou v zemi podmínky k životu a přinést něco z ovoce té země. Zvědové učinili, jak jim bylo nařízeno. Šli vlastně ve stopách svého praotce Abrahama, který také kdysi zemí procházel (srov. Gn 12,6-9; 13,17-18). Chebrón, který je zde uveden, připadl později do dědictví právě Kálebově čeledi (viz Joz 15,13-19).

Co může země zaslíbená představovat nám, křesťanům? Může pro nás být obrazem budoucího věku vzkříšení, nového Jeruzaléma, Božího království, života věčného (viz např. 1K 15; 2P 3,13; Zj 21). K tomu směřujeme. Ježíš k nám přišel z nebes. On je naším zvědem v zemi zaslíbené. Přišel nám podat svědectví o svém Otci, o životě věčném. Jan Křtitel o něm řekl: „*Kdo přichází shůry je nade všechny. Kdo pochází ze země, náleží zemi a mluví o pozemských věcech. Kdo přichází z nebe je nade všechny, svědčí o tom, co viděl a slyšel, ale jeho svědectví nikdo nepřijímá.*“ (J

¹ Číslování veršů podle Českého ekumenického překladu

3,31-32 ČEP)

Hrozny, které zvědové přinesli, nám mohou připomenout Ducha svatého, který nám byl dán jako závdavek našeho nebeského dědictví (Ef 1,13-14). Může nám ale také připomenout ovoce Ducha svatého, kterým je zejména láska (viz Ga 5,22). Toto ovoce se dá v současnosti ochutnat všude tam, kde je Kristův Boží lid. Je ochutnávkou Božího království, které přichází v Pánu Ježíši Kristu.

3. Zprávy zvědů (verše 26-33)

Ve své zprávě zvědové sdělili, že země je skutečně dobrá, ALE ... ale obyvatelé jsou prý nesmírně silní a města nesmírně veliká. Jinými slovy: Bylo by to moc pěkné, ale pro nás to není. Jakoby zapomněli na vysvobození z Egypta, na Boží divy. Podobně můžeme mluvit i my, když pozapomeneme na smrt a vzkříšení Ježíše Krista. V pesimistickém duchu mluvila většina zvědů, přesně deset. Káleb (a spolu s ním i Jozue, viz Nu 14,6-9) však byl jiného ducha než oněch deset zvědů. Jeho duch byl duchem víry, odvahy a odhodlanosti. Kalebův postoj byl: S Bohem to určitě zvládneme. Kaleb se šel do země podívat na to, co už bylo dávno jeho. Ve víře to tak mohl brát. A přišla chvíle, kdy se to stalo viditelnou skutečností.

Ostatní zvědové zemi pomluvili. Jejich poselství znělo: „Nemůžeme.“ Tak mluví člověk, když nehledí k Bohu a počítá jen se svými možnostmi. Třeba si říká: „Já nemohu milovat, jak to ode mne Ježíš žádá.“ Ovšemže sám nemohu. Ale v Kristu mohu. Pesimisté mluvili také o tom, že v zemi viděli Anákovce. Mluvili o nich jako o zrůdách. O zrůdách je zmínka také v Gn 6,4. Patrně se jednalo o obry.

V tomto příběhu se setkáváme s pohledem víry a pohledem nevíry. Všech dvanáct zvědů vidělo stejné skutečnosti. Deset z nich však nebralo v úvahu Boha. Dva z nich ano. Proto stejné skutečnosti viděli jinak. „*Pesimista vidí nesnáz v každé příležitosti. Optimista vidí příležitost v každé nesnází.*“² I nás mohou děsit nejrůznější skutečnosti, poměry ve světě, ve společnosti a v našich životech. Ve víře však nemusíme vidět jen ty hrozné skutečnosti, ale také to, že Bůh je mnohem větší a mocnější nežli ony. Jak napsal apoštol Pavel: „*Všecko mohu v Kristu, který mi dává sílu.*“ (F 4,13 ČEP)

K zamyšlení a rozhovoru:

Jaké ochutnávky Božího království jsme už prožili?

Proč tolik záleží na tom, abychom realitu tohoto světa viděli očima víry?

---

² J. Oswald Sanders, *Spiritual Leadership*, str. 73; The Moody Bible Institute of Chicago, 1989